

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 21 października 2015 r., znak (...) -3-07- (...), odmówił K. O. przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności pozarolniczej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że prawo do tego świadczenia uległo przedawnieniu, albowiem na dzień wypadku, to jest 23 sierpnia 2014 r., K. O. posiadała zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, które przekraczało 6,60 zł, a które zostało uregulowane po 23 lutego 2015 r., czyli po upływie 6 miesięcy od wypadku.

K. O. odwołując się od tej decyzji przyznała, że posiadała zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Podniosła, że 29 maja 2014 r. zawarła z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Oddziałem w S. umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek. Ubezpieczona wywiązała się w całości z zobowiązań wynikających z tej umowy. W chwili wypadku realizowała tę umowę, przez co powinien zostać zawieszony termin przedawnienia prawa do jednorazowego odszkodowania na okres spłaty zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne objęte umową zawartą z organem rentowym. Bieg terminu przedawnienia powinien być liczony od zakończenia realizacji postanowień umowy. Nie było zatem podstaw do odmowy wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzonej działalności gospodarczej, gdyż wniosek o to świadczenie został złożony 5 października 2015 r., a zadłużenie zostało uregulowane w ciągu 6 miesięcy od wypadku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wskazał, że zadłużenie K. O. z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie zostało uregulowane w ciągu sześciu miesięcy od dnia wypadku, a jedynie rozłożone na raty, a art. 6 ust. 3 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242 ze zm., dalej określana jako „ustawa wypadkowa”) nie przewiduje zawieszenia czy przerwania biegu przedawnienia prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Na rozprawie 20 stycznia 2017 r. ubezpieczona, ustosunkowując się do opinii biegłych, wskazała, że długotrwały uszczerbek na jej zdrowiu nie powinien zostać pomniejszony do 2%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. O. od 12 stycznia 2012 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Przedmiotem tej działalności jest pośrednictwo w obrocie nieruchomościami. Z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym i jest zobowiązana do opłacania składek między innymi na ubezpieczenie wypadkowe.

Niesporne, nadto:

- wydruk z (...) k. 6 akt organu rentowego.

Ubezpieczona posiadała zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zawarł 29 maja 2014 r. z K. O., na podstawie art. 29 ust. 1 i 1a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 96329 ze zm., dalej określana jako „ustawa systemowa”), umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek. Rozłożeniu na raty podlegały należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych w łącznej wysokości 11.976,87 zł wraz z odsetkami. W umowie strony ustaliły, że K. O. spłaci poszczególne raty zadłużenia w terminach wynikających z ustalonego harmonogramu spłat począwszy od 13 czerwca 2014 r., a zawarcie tej umowy spowodowało, że bieg terminów przedawnienia należności z tytułu składek objętych umową uległ zawieszeniu. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia nastąpiło od dnia zawarcia umowy do dnia płatności ostatniej raty określonej w harmonogramie spłat.

K. O. zasadniczo regularnie spłacała zadłużenie; ostatnia wpłata została dokonana 30 kwietnia 2015 r.; spłacona została cała zaległość z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

Dowody:

- umowa o układzie ratalnym k. 6-13,
- wykaz wpłat k. 24,
- zeznania ubezpieczonej k. 29.

Ubezpieczona 23 sierpnia 2014 r. udała się samochodem na spotkanie z klientem, z którym umówiła się na sporządzenie oferty sprzedaży jego nieruchomości. W drodze na spotkanie pojazd kierowany przez K. O. uległ kolizji drogowej. Ubezpieczona nie została uznana za winną spowodowania kolizji drogowej. W wyniku tego zdarzenia poszkodowana odczuwała ból kręgosłupa w odcinku szyjnym i piersiowym.

K. O. 3 września 2014 r. złożyła wniosek o uznanie zdarzenia z 23 sierpnia 2014 r. za wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Następnie w toku postępowania prowadzonego przez organ rentowy, ubezpieczona 5 października 2015 r. wniosła o wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności pozarolniczej, który miał miejsce w dniu 23 sierpnia 2014 r. Organ rentowy odmówił wypłaty tego świadczenia, stwierdzając że zadłużenie wnioskodawczyni z tytułu opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne zostało uregulowane w czasie późniejszym niż sześć miesięcy od dnia wypadku.

Niesporne, nadto:

- wniosek k. 1 akt organu rentowego,
- zapis wyjaśnień pracownika poszkodowanego k. 4-5 akt organu rentowego,
- notatka informacyjna o zaistniałej kolizji drogowej k. 10 akt organu rentowego,
- oświadczenie klienta k. 15 akt organu rentowego,
- umowa pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości k. 34-36 akt organu rentowego,
- karta wypadku k. 38 akt organu rentowego,
- wniosek k. 39 akt organu rentowego,
- decyzja odmawiająca wypłaty jednorazowego odszkodowania k. 47 akt organu rentowego,
- zeznania ubezpieczonej k. 29.

Wskutek kolizji drogowej z 23 sierpnia 2014 r., u ubezpieczonej doszło do urazu kręgosłupa szyjnego typu „smagnięcia biczem” z następowym zespołem bólowym u osoby z samoistnymi zmianami dyskopatycznymi kręgosłupa. K. O. doznała 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowody:

- dokumentacja medyczna k. 31-43,
- łączna opinia biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii k. 54-55,
- uzupełniająca opinia k. 63, 84.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie okazało się zasadne.

Ubezpieczona wniosła o przyznanie jej jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu przez nią pozarolniczej działalności. Organ rentowy odmówił wypłaty tego świadczenia powołując się na przedawnienie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, uregulowanego w art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej. Spór stron dotyczył możliwości zawieszenia biegu terminu przedawnienia prawa do tego świadczenia z uwagi na zawartą między nimi umowę o rozłożenie zaległości ubezpieczonej z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na raty, zawartą na podstawie art. 29 ust. 1 i 1a ustawy systemowej. Należy zatem ustalić jaki wpływ ma rzeczona umowa na przedawnienie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej oraz ocenić, czy można uznać, że wnioskodawczyni uregulowała w organie rentowym zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w terminie sześciu miesięcy od dnia wypadku, jak tego wymaga art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy wypadkowej przysługuje między innymi "jednorazowe odszkodowanie" ubezpieczonemu, który doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu; przy czym osobom prowadzącym pozarolniczą działalność świadczenia wymienione w ustawie nie przysługują w razie wystąpienia w dniu wypadku lub w dniu złożenia wniosku o przyznanie świadczeń z tytułu choroby zawodowej zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na kwotę przekraczającą 6,60 zł do czasu spłaty całości zadłużenia (art. 6 ust. 2 ustawy wypadkowej), zaś stosownie do art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej, prawo do jednorazowego odszkodowania, przedawnia się, jeżeli zadłużenie, o którym mowa w ust. 2, nie zostanie uregulowane w ciągu 6 miesięcy od dnia wypadku lub od dnia złożenia wniosku o przyznanie świadczeń z tytułu choroby zawodowej.

Odnosząc się do zarzutu organu rentowego, który wskazał na brak regulacji ustawowej przewidującej możliwość zawieszenia biegu terminu przedawnienia prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, wskazać trzeba, że wprawdzie art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej odczytywany literalnie i w oderwaniu od przepisów systemu prawa, a w szczególności podsystemu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, nie przewiduje instytucji zawieszenia lub przerwania biegu przedawnienia prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jednakże nieuregulowanie w ustawie zawieszenia lub przerwania biegu przedawnienia, nie oznacza, że zawarcie umowy o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek nie zawiesza biegu tego terminu przedawnienia. W § 6 umowy o rozłożeniu składek na ubezpieczenia społeczne strony uzgodniły, że zawarcie umowy powoduje, że bieg terminu przedawnienia należności z tytułu składek objętych umową ulega zawieszeniu. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia następuje od dnia zawarcia umowy do dnia płatności ostatniej raty określonej w harmonogramie spłat. Postanowienie to może stanowić podstawę do przyjęcia, że bieg sześciomiesięcznego terminu wynikającego z art. 6 ust. 2 i 3 ustawy wypadkowej, winien być liczony z uwzględnieniem faktu zawarcia między stronami umowy o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek. Przyjęcie, że zawarty układ ratalny dotyczy jedynie przedawnienia należności z tytułu składek i nie ma wpływu na zasady przedawnienia prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, które reguluje wyczerpująco art. 6 ust. 2 i 3 ustawy wypadkowej, wywoływałoby skutek, według którego fakt opłacenia przez odwołującą się składek w okresie objętym umową zawartą na podstawie ustawy systemowej, nie miałby znaczenia dla dochodzenia ewentualnych roszczeń odszkodowawczych i takich uprawnień by nie dawał.

Treść art. 29 ust. 1 oraz 1a ustawy systemowej, upoważniającego organ rentowy między innymi do rozłożenia należności z tytułu składek na raty, jak również umowa zawarta między stronami pozwalają na przyjęcie, że bieg sześciomiesięcznego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej, który uległ zawieszeniu w związku z zawartą przez strony umową, biegnie od dnia uregulowania przez wnioskodawczynię zaległości składkowych, co dawało podstawę do dochodzenia świadczenia.

Przy dokonywaniu wykładni wyżej opisanych regulacji prawnych uwzględnić należy sytuację faktyczną mającą miejsce w rozpoznawanej sprawie. Ubezpieczona bowiem spłaciła zadłużenie 30 kwietnia 2015 r., a 5 października

2015 r. złożyła wniosek o wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności pozarolniczej, który miał miejsce 23 sierpnia 2014 r. W związku z tym nie można akceptować sytuacji, w której organ rentowy mógłby wywodzić korzystne skutki prawne w postaci możliwości skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia. Ubezpieczonej zaś nie można zarzucić niewywiązania się z zawartej pomiędzy stronami umowy.

Należy zatem przyjąć, że bieg sześciomiesięcznego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej, ulega zawieszeniu w związku z zawartą przez strony umową i biegnie od dnia uregulowania przez ubezpieczoną zaległości składkowych. Odmienne ukształtowanie tej sytuacji i przyjęcie, że opłacenie przez ubezpieczoną składek w okresie objętym umową zawartą na podstawie ustawy systemową, nie ma znaczenia dla dochodzenia ewentualnych roszczeń odszkodowawczych i takich uprawnień by nie dawało, byłoby nie do pogodzenia z konstytucyjną zasadą wyrażoną przez art. 2 Konstytucji, według której Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Przedstawiona wyżej argumentacja dotycząca wykładni art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej jest zgodna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, który w wyroku z 6 stycznia 2009 r., sygn. akt II UK 118/08 (LEX nr 584965) wskazał, że termin przedawnienia przewidziany w art. 6 ust. 3 ustawy wypadkowej ulega zawieszeniu w związku z zawartą przez strony na podstawie art. 29 ust. 1 i 1a ustawy systemowej umową o rozłożenie na raty należności z tytułu składek i biegnie na nowo od dnia uregulowania przez wnioskodawcę zaległości składkowych. Stanowisko to zostało przytoczone i zaaprobowane w uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego z 20 maja 2013 r., sygn. akt I UK 608/12 (LEX nr 1348190) oraz z 11 marca 2015 r., sygn. akt III UK 149/14 (LEX nr 1677806).

Przyjęcie odmiennego zapatrywania prowadziło do niekorzystnej sytuacji dla ubezpieczonej, która chcąc mieć możliwość skorzystania z prawa do jednorazowego odszkodowania za wypadek przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, byłaby zmuszona do uiszczenia całości zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, mimo że wystąpiły przesłanki do objęcia jej umową rozkładającą te świadczenia na raty. Zważyć należy, że z tego tytułu mogłaby pozostać do spłaty należność wysoce przekraczająca ewentualne świadczenie z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności pozarolniczej oraz przekraczająca możliwości zarobkowe i majątkowe ubezpieczonej. Takie ukształtowanie regulacji prawnej negatywnie wpływałoby na motywację ubezpieczonych, którzy zawarli tego rodzaju umowy, do dobrowolnej spłaty zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne; osoby te pozbawione byłyby ochrony ubezpieczeniowej, mimo prawidłowej realizacji zawartej z organem rentowym umowy. Poza tym nie można pominąć okoliczności, że ubezpieczona działała w zaufaniu do organu rentowego. Tenże uważając, że omówiony wyżej bieg terminu przedawnienia nie ulega zawieszeniu, powinien pouczyć K. O. o tym fakcie. Natomiast organ rentowy zaniechał tej czynności, zatem nie sposób pominąć, że ubezpieczona działała w zaufaniu do organu rentowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za bezzasadny podniesiony przez organ rentowy zarzut przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia uległ zawieszeniu do czasu spłaty ostatniej raty według umowy łączącej strony. Ostatnia wpłata dokonana przez ubezpieczoną miała miejsce 30 kwietnia 2015 r. Ubezpieczona złożyła zaś wniosek o przyznanie jej jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności 5 października 2015 r., a więc przed upływem sześciomiesięcznego terminu liczonego od 30 kwietnia 2015 r.

Wobec tego, że wniosek o jednorazowe odszkodowanie został złożony w terminie, należy omówić przesłanki warunkujące wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Oznacza to, że aby uzyskać uprawnienie do odszkodowania pracownik musi jednocześnie ulec wypadkowi przy pracy, doznać stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a uszczerbek winien pozostawać w związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem. Stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy, natomiast uszczerbek długotrwały naruszenie czynności organizmu powodujące upośledzenie jego czynności na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (art. 11 ust. 2 i 3 ustawy wypadkowej).

Definicja wypadku przy pracy została zawarta w przepisach art. 3 powołanej powyżej ustawy. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 3 pkt. 8 tej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się również nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów ustawy systemowej. Mając na uwadze powyższe, aby zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy prowadzeniu pozarolniczej działalności musi spełniać następujące warunki:

- mieć charakter nagły,
- być wywołane przyczyną zewnętrzną,
- powodować uraz lub śmierć,
- pozostawać w związku z prowadzeniem działalności pozarolniczej.

Jak już zostało nadmienione spór stron sprowadzał się do oceny prawnej możliwości zawieszenia biegu przedawnienia prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej. W toku postępowania prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalone zostały przesłanki konieczne do uznania, że zdarzenie z 23 sierpnia 2014 r. pozostawało w związku z wykonywaniem pozarolniczej działalności, było wywołane przyczyną zewnętrzną, a także spowodowało uraz.

Wobec nieprzeprowadzenia przez organ rentowy badania lekarskiego ubezpieczonej Sąd, ze względu na odmienną ocenę prawną możliwości zawieszenia biegu terminu przedawnienia prawa do jednorazowego odszkodowania od zaprezentowanej przez organ rentowy, ustalił zakres uszczerbku na zdrowiu doznanego przez ubezpieczoną oraz jego procentowe zakwalifikowanie. Orzekanie o uszczerbku na zdrowiu następuje w oparciu o przepisy odpowiednich aktów wykonawczych, a w szczególności rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2013 r. poz. 954 ze zm.), wydanego na podstawie art. 11 ust. 5 ustawy wypadkowej, a zawierającego tabelę oceny procentowej uszczerbku na zdrowiu. Poszczególne punkty tej tabeli odpowiadają różnym rodzajom urazów i przypisują im stosowną do następstw urazów oceną procentową uszczerbku na zdrowiu.

Ocena stanu zdrowia ubezpieczonej wymagała wiadomości specjalnych, więc Sąd dopuścił w sprawie dowód z łącznej opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii. W opinii z 24 czerwca 2016 r. (k. 54-55) oraz uzupełniających opiniach (k. 63, 84) biegli, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej, stwierdzili, że doszło u niej do urazu kręgosłupa szyjnego podczas uderzenia od tyłu w samochód, którym jechała. Efektem tego typu urazu są utrzymujące się dolegliwości bólowe w obrębie kręgosłupa szyjnego promieniowaniem do kończyn górnych. Na tej podstawie biegli przyjęli, że doszło do 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej. W ocenie skutków zastosowali pkt 94 podpunkt a) wyżej przywołanego rozporządzenia z zastosowaniem jego § 8 ust. 3. Uszczerbek na zdrowiu został pomniejszony o 2 punkty procentowe (z 4% do 2%) z uwagi na istnienie, przed zdarzeniem z 23 sierpnia 2014 r., zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa K. O., które nie miały związku ze skutkami zdarzenia drogowego. Badanie RTG kręgosłupa szyjnego wykonane po wypadku wykazało zmiany dyskopatyczne. Tego rodzaju zmiany narastają latami, a uraz był przyczyną wykonania zdjęć RTG i ujawnił istniejące wcześniej zmiany dyskopatyczne.

Sąd podzielił argumentację biegłych sądowych specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii. Podkreślenia wymaga, że opinia oraz opinie uzupełniające zostały wydane na podstawie analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej. Opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienie, które zostało w sposób logiczny i zrozumiały przedstawione, uwzględnia ono kwalifikację i ocenę uszczerbkową urazu ubezpieczonej; biegli przy tym uwzględnili, że poszkodowana miała już wcześniej istniejące zmiany dyskopatyczne. Sporządzonej ekspertyzie nie można odmówić rzetelności i fachowości, co do medycznej oceny stanu zdrowia K. O.,

w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Nadto, Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydawaniu opinii, szczególnie biorąc pod uwagę ich wieloletnie doświadczenie i renomę.

Mając na uwadze, że opinia biegłych zarówno przed jej uzupełnieniem, jak i po, była jasna, logiczna i rzetelna Sąd przyjął ją za podstawę orzeczenia. Dlatego też, Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłych i przyjął tym samym, iż ubezpieczona w wyniku wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności 23 sierpnia 2014 r. doznała dwuprocentowego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Wskazać należy, że stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie, był w przeważającym zakresie niesporny. Brak było podstaw do odmówienia wiarygodności zgromadzonym w sprawie dokumentom, zarówno co do ich formy jak i treści w nich zawartych oraz zeznaniom ubezpieczonej. Dowody te wzajemnie korespondowały, nadto były logiczne i spójne.

Tak argumentując, Sąd w punkcie pierwszym sentencji wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając K. C.-O. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości odpowiadającej 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W pozostałym zakresie Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

1 lutego 2017 r.